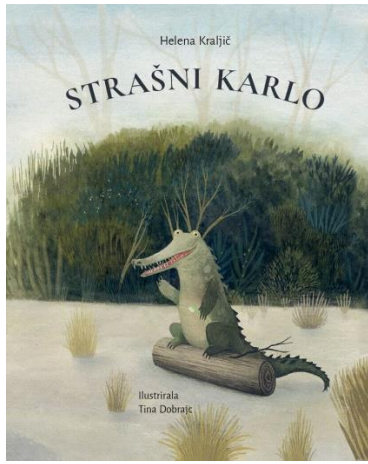
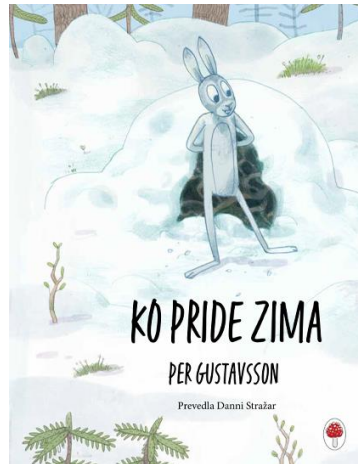

Helena Kraljič: **Strašni Karlo**.
Ilustr. Tina Dobrajc.
(Morfemplus, 2020), 26 str.

Per Gustavsson: **Ko pride zima**.
Prev. Danni Stražar.
(Založba Zala, 2020), 27 str.

Kadri Lepp: **O mišku, ki ni imel sani**.
Ilustr. Piret Niinepuu-Kiik. Prev. Julija Potrč Šavli. (KUD Sodobnost International, 2020). 22 str.

Tukaj imam tri kakovostne novejšje slikanice, zelo različne, in ne vem, katero naj bi najprej vzela v roke. 😊 Napisala sem skupno predstavitev, ker večina stvari velja za vse tri (oz. za vse slikanice).

Slikanice so primerne **za otroke v predšolskem in zgodnjem bralnem obdobju**: odrasli jim beremo besedilo, skupaj z njimi opazujemo ilustracije in se pogovarjamo, če si želijo in o čemer želijo; ne silimo jih k obnovi besedila, pač pa prisluhnemo njihovim spontanim odzivom, vprašanja za poglobljeno razumevanje jim postavljamo zelo tenkočutno. Zelo primerne so **za branje otrokom v vrtcu in za družinsko branje**. Če so kakovostne, so praviloma večplastne in tako v bralni in estetski užitek **tudi odraslim**.

- **Otroke v 1. triletju** spodbujamo, da besedilo v čim večji meri preberejo tudi sami.
- **Bralcev v višjih razredih OŠ** slikanice ponavadi ne zanimajo. Toda vedno jih lahko pritegnemo k temu, da jih berejo mlajšim otrokom v nižjih razredih, raziskujejo, kako iste teme upovedujejo različni avtorji in upodabljajo različni ilustratorji, zaradi teme vključijo v bralni projekt itd.
- Pri slikanici **najprej opazimo ilustracijo** in ni nič narobe (prej nasprotno), če si jih najprej ogledamo, uživamo v njihovi lepoti in/ali si celo ob njih sami predstavljamo zgodbo. To je za mlajše otroke, ki še ne berejo sami, pravzaprav normalno ali celo spodbuda k poslušanju besedila.
- Če je besedilo primerno, ga beremo poudarjeno, interpretativno ali celo pripovedujemo; v vrtcu, razredu in v knjižnici, na **pravljичni uri**.
- Slikanice, ki jih pravkar prebiramo, puščamo v bralnem kotičku, celo razstavimo jih, da so v estetski užitek (Zaradi lepih ilustracij je skoraj tako, kot da smo v galeriji!). Slikanice lahko »berejo« tudi otroci v predbralnem obdobju, ponovno si jih ogledujejo in podoživljajo besedilo, ki smo jim ga prebrali.

Helena Kraljič: **Strašni Karlo**. Ilustr. Tina Dobrajc. (Morfemplus, 2020), 26 str.

| C | B- stopnja

| Krokodili | živali v domišljiji | osamljenost | prijaznost

Ilustracije so lepe, čudovite: uživamo v savani, ob reki, z lepimi živalmi ... izjemno! Kar ne moremo se jih nagledati; estetski užitek nudijo tako otrokom kot odraslim.

Slikanico o strašnem krokodilčku lahko otroci skupaj z vzgojitelji raziščemo, kot nas nagovarja dr. Igor Saksida v spremni besedi!

Krokodilček Karlo je rad strašil živali, ker je želel biti strašen, grozen in pošasten. Vse živali so se ga bale, bežale so od njega, zato je bil Karlo tudi osamljen, žalosten in jezen. Nekega dne pa mu je izpadel zob, nastvil ga je pod kamen, toda zobna miška ni prišla. Veste, zakaj ne? Ker se je bala krokodilčka. Tedaj je Karlo obljubil, da ne bo nikogar požrl – sicer malo nerad, ker se za krokodila menda ne spodobi, da je prijazen – in zobna miška mu je prinesla kovanec, k njemu pa so prišle tudi druge živali. Karlo ni bil več osamljen, žalosten in jezen, zobna miška pa ga je še večkrat obiskala, ker ima krokodil veliko zob.

Zgodba nas spodbuja k pogovoru, saj je tudi malo »poučna«: je bolje biti neprijazen in osamljen ali prijazen in obkrožen s prijatelji?

Besedilo, bogato z dialogi in oglašanjem živali, je kot nalašč za doživeto pripovedovanje: zebra, žirafa in povodni konj prihajajo, toda zbežijo, ker jih Karlo straši (buuu, vuuuš, švisss), ko pa je Karlo prijazen, se vračajo. 😊 Katera žival pa pove Karlu, zakaj zobna miška ne pride po njegov zob? Ne, ne, v tej zgodbi to ni modra sova, ampak ... ?!

Morda bo kateri od otrok vprašal, koliko zob ima krokodil. In če ne bo zadovoljen s podatkom, da jih ima »res veliko, veliko«, nam ne bo preostalo nič drugega, kot da skupaj pobrskamo po kakšni poučni knjigi o živalih. 😊

Per Gustavsson: **Ko pride zima**. Prev. Danni Stražar. (Založba Zala, 2020), 27 str.

| C | B- stopnja

| Zima | Zajci | letni časi | gozdne živali | prilagoditev živali | zimsko spanje | medvedi | lisice | živali v domišljiji

Pri mlajših otrocih je morda bolj učinkovito, da sezonsko obarvane slikanice beremo v ustreznem letnem času (pst, to je v nasprotju z mnenji šolskih didaktikov), ampak ... no, saj bo prišla zima (vsaj upamo, ane?).

Pozimi, ko sneg pobeli ves svet, se zajcu kožuh obarva belo. Ves nesrečen je, želi nazaj svoj rjavi kožuh, medved pa mu godrnjaje prigovarja, naj se pomiri in prilagodi, čez nekaj mesecev bo prišla pomlad itd. No, kasneje prav beli kožuh reši zajca pred lisjakom, ki ga na snežni odeji nikakor ne more videti!

Super slikanica za družinsko branje, opazovanje duhovitih ilustracij in doživeto pripovedovanje: zajec teče pred lisjakom, skoči čez mlako in okrog skale, kasneje pade v medvedov brlog ... joj, kako napeto! Tudi beremo jo tako, da delamo daljše premore: preberem košček besedila ob ilustraciji in počakam, da si jo ogledamo.

S skupino otrok zgodbo spontano odigramo: kdo bo zajec in kdo medved? Kdo bo lisjak?

Spodbuja tudi pogovor z otroki: zajec je neizkušen in hoče, da je vse tako kot prej, medved pa prav iz izkušenj ve, da čas prinaša spremembe. Ta plast nam je starejšim zagotovo še kako dostopna 😊

Kadri Lepp: **O mišku, ki ni imel sani.** Ilustr. Piret Niinepuu-Kiik. Prev. Julija Potrč Šavli. (KUD Sodobnost International, 2020). 22 str.

| C | B- stopnja

Miši | Želve | Prijateljstvo | Pomoč | altruizem | zima | sneg | sani | sankanje | želje | starost | živali v domišljiji

Pa še ena zimska! To pa je topla zgodba (poskusite, kar ogreje v zimskem mrazu ;), torej zgodba o medgeneracijskem prijateljstvu in medsebojni pomoči in skupni sreči.

Ilustracije zimske pokrajine so čudovite! Besedilo je primerno tudi za pripovedovanje (huh, po hribu navzgor gre težko, toda švist kot blisk po njem navzdol) 😊

Ponoči je zapadel sneg, vsi živalski mladiči se veselo sankajo na visokem griču, le mali mišek nima sani. Stoji ob vznožju griča, ko se pojavi ob njem stari želvak, ki se še nikoli v življenju ni spustil z griča. Že veste, kako zgodba nadaljuje? Da, seveda, mišek pomaga želvaku, da pride na vrh griča, potem ga prevali na hrbet ... želvakov oklep postanejo najhitrejše sanke. No, ne uganete pa, kaj je s snegom prekrit kupček pred vhodom v mišjo luknjico 😊

Nadaljnje spodbude za branje:

Skupaj z otroki berite kakovostne slikanice in uživajte!

mag. Tilka Jamnik